

gedroogd bloed, welke onder meer in pluimveevoeder worden verwerkt, een invoermonopolie, als bedoeld in artikel 12 der Landbouw-Crisiswet 1933, te vestigen.

Voornoemde wet laat niet toe, dat andere dan crisisproducten aan een invoermonopolie worden onderworpen. Derhalve werden bij het Koninklijk besluit van 3 Mei 1935 n°. 60 de producten: alle soorten visch-, walvisch-, dier-, vleesch-, beender-, vleeschbeender- en bloedmeel, alsmede gedroogd bloed, als crisisproduct aangewezen.

Alle al dan niet verwerkte of bewerkte leege peulen en andere bestanddeelen van peulvruchten, voor zoover niet reeds begrepen onder de begrippen „zaden” en „alle soorten zetmeel, verkregen op andere wijze dan uit granen of zaden”.

In eenige uitvoeringsbesluiten, gebaseerd op artikel 9 van de Landbouw-Crisiswet, was een voorziening getroffen ten aanzien van „peulvruchten, alle uit die peulvruchten bereide derivaten, met die peulvruchten bereide producten en mengsels, benevens van die peulvruchten afkomstig zijnde afvallen”, zoomede van „al dan niet bewerkte peulvruchten (uitschoonsel, maaisel en piksel daaronder begrepen)”.

Daar deze termen meer omvatten dan de in artikel 1, 5°, onder a, van de Landbouw-Crisiswet 1933 voorkomende omschrijving „zaden” en „alle soorten zetmeel, verkregen op andere wijze dan uit granen of zaden”, was het gewenscht deze tegenstrijdigheid op te heffen door die bestanddeelen van peulvruchten, welke niet reeds begrepen zijn onder de in artikel 1, 5°, onder a, van de Landbouw-Crisiswet 1933 opgesomde producten, alsnog uitdrukkelijk als crisisproduct aan te wijzen. Zulks is geschied bij Koninklijk besluit van 22 Juli 1935 n°. 49.

Paarden, andere dan slachtpaarden.

Artikel 1, onder 5°, van de Landbouw-Crisiswet 1933 stempelt slachtpaarden tot crisisproduct. Aangezien echter het verschil tusschen slachtpaarden en werkpaarden in het algemeen niet te constateeren is, was het gewenscht, dat ook paarden, andere dan slachtpaarden, bij Koninklijk besluit van den 19den November 1935 n°. 26 als crisisproduct werden aangewezen, zulks ten einde de beperking van den invoer van slachtpaarden op meer afdoende wijze te kunnen regelen dan mogelijk was.

Alfalfameel.

Ten gevolge van de concurrentie, welke alfalfameel aandeed aan andere crisisproducten, was het wenschelijk, dat ten aanzien van alfalfameel eveneens regelingen krachtens de Landbouw-Crisiswet 1933 konden worden getroffen, waartoe evenwel een aanwijzing van alfalfameel als crisisproduct nodzakelijk was. Zulks is geschied bij Koninklijk besluit van den 25sten Maart 1936 n°. 56.

Al dan niet bewerkte of verwerkte koffie, voor zoover niet reeds begrepen onder het begrip „zaden” in den zin van artikel 1, 5°, onder a, der Landbouw-Crisiswet 1933.

De zeer moeilijke economische omstandigheden, waaronder Nederlandsch-Indië gebukt ging, maakten het noodzakelijk na te gaan op welke wijze door Nederland nog meer dan reeds was geschied, aan Nederlandsch-Indië economische hulp kon worden geboden. Een der maatregelen, welke daartoe het meest in aanmerking kwam, was het verlenen van steun aan den export van Indische koffie. Immers ondanks de langdurige prijsdaling vormde zoowel de ondernemings- als de bevolkingskoffiecultuur voor de bevolking der betrokken gebieden van Nederlandsch-Indië nog een belangrijke bron van inkomsten. Instandhouding dier cultuur kon derhalve voor Nederlandsch-Indië van vitaal belang geacht worden, zoodat het te dien einde verlenen van economischen steun door het moederland alleszins gewettigd mocht worden geacht.

Ten aanzien van het verkrijgen van de benodigde middelen was het het meest raadzaam gebleken daartoe een heffing op den invoer van koffie in te stellen, waartoe artikel 11 der

Landbouw-Crisiswet 1933 de mogelijkheid bood, indien koffie als crisisproduct in den zin van artikel 1, onder 5°, der Landbouw-Crisiswet 1933 kon worden aangemerkt.

Daar koffie, voor zoover deze ontdaan is van de hoornschild, reeds onder het begrip „zaden”, als bedoeld in artikel 1, 5°, onder a, der Landbouw-Crisiswet 1933 is begrepen, behoefde koffie nog afzonderlijk als crisisproduct te worden aangewezen, voor zoover deze niet reeds onder het begrip „zaden” is begrepen. Zoodanige aanwijzing, welke geschiedde bij Koninklijk besluit van 7 April 1936 n°. 18, zoomede de daarop gebaseerde invoerregeling voor koffie, was naar de meening van den ondergeteekende gewettigd, aangezien de Landbouw-Crisiswet 1933, hoewel ongetwijfeld haar bedoeling is in de eerste plaats haar werkzaamheid uit te strekken tot den landbouw in Nederland, ruimte laat voor een wijdere doelstelling, namelijk waar zij in artikel 3, lid 1, onder g, bepaalt, dat het Landbouw-Crisisfonds mede tot steun kan strekken van eenig crisisproduct, afkomstig van overzeesche gebiedsdeelen.

Cassave.

Aangezien het als een leemte gevoeld werd, dat de Landbouw-Crisisbepalingen wel golden voor het uit cassave bereide product tapioca, doch niet voor het grondproduct zelf, werd cassave bij Koninklijk besluit van den 26sten Augustus 1936 n°. 26 aangewezen als crisisproduct in den zin van artikel 1, onder 5°, van de Landbouw-Crisiswet 1933.

De Minister van Landbouw en Visscherij,

L. N. DECKERS.

263. 4.

VOORLOOPIG VERSLAG.

Verscheidene leden konden de opmerking niet weerhouden, dat zij onaangenaam getroffen waren door het gemis aan zorgvuldigheid bij de toepassing van artikel 37 der Landbouw-Crisiswet 1933, dat uit de wel zeer late indiening van dit wetsontwerp gebleken is. Het oudste van de zes Koninklijke besluiten, welker inhoud thans in de Landbouw-Crisiswet zal worden opgenomen, is reeds meer dan anderhalf jaar geleden uitgevaardigd; het jongste drie maanden geleden. Zelfs ten aanzien van dit laatste besluit kan men van „onverwijfde” indiening van het wetsontwerp nauwelijks spreken. De betekenis van het genoemde artikel 37 wordt op deze wijze illusoir gemaakt. De hoop werd uitgesproken, dat voortaan aan het wettelijk voorschrift niet meer — om welke overweging of omstandigheid ook — te kort zal worden gedaan.

Sommige leden gaven, in aansluiting hieraan, nog uiting aan hun verwondering, dat de Minister de verklaring, welke in de Memorie van Toelichting bij dit wetsontwerp gegeven wordt als verontschuldiging voor de late indiening, niet reeds heeft afgelegd bij de behandeling van het wetsontwerp tot regeling van den invoer van koffie (Zitting 1935—1936, 392). Nadat in het Voorloopig Verslag dd. 12 Juni 1936 omtrent dat ontwerp de verwachting was uitgesproken, dat een wetsontwerp krachtens artikel 37 der Landbouw-Crisiswet zoo tijdig zou worden ingediend, dat de Kamer het nog vóór het zomerreces zou kunnen behandelen, deelde de Minister in de Memorie van Antwoord dd. 1 Juli 1936 slechts mede, dat zulk een wetsontwerp „binneukort” te verwachten was.

Alfalfameel. Enkele leden stelden de vraag of in plaats van het Amerikaansche woord „alfalfa” niet het meer gebruikelijke „lucerne” gebezigd zou kunnen worden.

Koffie. De overwegingen, die den Minister er toe hebben geleid om het artikel koffie onder de bepalingen der Landbouw-Crisiswet te brengen, kwamen sommigen leden niet sterk voor. Deze leden waren — ook al maakt artikel 3, lid 1, onder *g*, dier wet steunverleening ten behoeve van eenig crisisproduct, afkomstig van de overzeesche gebiedsdeelen, mogelijk — van oordeel, dat de Landbouw-Crisiswet, die in het leven geroepen is met het oog op den steun aan Nederlandsche producten, alleen dan voor steunverleening aan Indische voortbrengselen gebruikt mag worden, wanneer het producten betreft, die gelijk of gelijksoortig zijn aan Nederlandsche producten, bijv. suiker. Dit is met koffie echter niet het geval.

Andere leden vestigden er de aandacht op, dat het genoemde artikel 3, lid 1, onder *g*, een zoodanige beperking niet bevat. Deze bepaling luidt geheel algemeen, en ook aan de geschiedenis van haar totstandkoming valt geen argument voor een beperkte uitlegging te ontleenen.

Een andere vraag is echter of het nog noodig is, in de Landbouw-Crisiswet koffie onder de crisisproducten op te nemen. Deze vraag zouden sommige leden geneigd zijn ontkenkend te beantwoorden. Nadat reeds op 6 October 1936 de crisisheffing op koffie tot de helft verlaagd was, is deze op 3 November jl. geheel afgeschaft. Daarmee is de eenige reden voor de aanwijzing van koffie als crisisproduct vervallen. Onder de huidige omstandigheden schijnt er ook geen aanleiding te bestaan om deze aanwijzing met het oog op de toekomst te behouden; mocht daaraan ten gevolge van een nieuwe wijziging in de omstandigheden opnieuw behoefte ontstaan, dan is een

nieuwe aanwijzing bij Koninklijk besluit mogelijk. Deze leden zagen niet voorbij, dat de Regeering krachtens het reeds vaker genoemde artikel 37 indiening van een wetsontwerp tot wijziging der Landbouw-Crisiswet niet achterwege mocht laten. Aan deze wettelijke verplichting zou echter reeds voldaan zijn, indien de Regeering in dit wetsontwerp een voorstel had opgenomen om koffie onder de crisisproducten op te nemen voor een bepaalde periode, eindigende op den dag, met ingang waarvan de crisisheffing op koffie verviel (3 November 1936). Door aanneming van dat voorstel zouden de Staten-Generaal te kennen geven, dat zij de oorspronkelijke aanwijzing van koffie als crisisproduct goedkeuren en tevens, dat zij deze aanwijzing thans niet meer noodig achten. Overigens had het deze leden bevreemd, dat de Minister in de Memorie van Toelichting, welke de Kamer op 26 November bereikt heeft, met geen woord is ingegaan op de vraag, of wettelijke aanwijzing van koffie als crisisproduct ook voor de toekomst nog noodig is, hoewel de heffing reeds met ingang van 3 November vervallen was.

Aldus vastgesteld 11 December 1936.

SMEENK.
BAKKER.
VAN DIJK.
TERPSTRA.
SCHWARTZ.

